

§. 3.

Det paaligger Præsten i en af Menigheden anskaffet Kirkebog, der bekræftes af vedkommende Provst, at indføre den Beretning om kirkelige Handlinger, som en udenjogns Præst ifølge Lov af 4de April 1855 § 3 skal indføre i sit Sogns Kirkebog. Naar Menig-

heden opløser sig eller udtræder af Forbindelse med Folkekirken, indsendes den til Provsten.

§. 4.

Enhver saadan Menighed har at indberette til Biskoppen, hvem den har antaget til Kirkesanger.

Motiver til foranstaaende Lov-Udkast.

Det er Regjeringens Overbeviisning, at der allerede i længere Tid paa umiskjendelig Maade har yttret sig en Trang til betydeligere og mere omfattende Forandringer i den danske Folkekirkes Indretninger og Forhold. Paa den ene Side fremtræder Nødvendigheden af at bringe den til i fuldere Betydning at være og at vise sig som Folkekirke, end dette kan agtes bevirket ved den blotte Affkaffelse af dens tidligere Stilling som eneberettiget Statskirke og ved enkelte senere Foranstaltninger. Paa den anden Side gjælder det om at sørge for, at den under de Forandringer, der efterhaanden indtræde i dens Stilling til Staten og Borgerfamfundet, — og disse allerede nu neppe ganske uden at berøre dens indre Væsen og Virken —, haade bevare sin ved Grundloven hævdede evangelisk-lutheriske Charakter og erholder Adgang til i sit Indre frødigere at udfolde sig i Overensstemmelse med denne. Allerede det her antydede dobbelte Hensyn, saavel som i Forbindelse dermed Omfanget af hvad der er Trang til i den nærmeste Fremtid at faae gjort til Gjenstand for Prøvelse og mulige Forandringer, medfører imidlertid kjendelig nok Nødvendigheden af, at man saavidt muligt undgaer at komme til at behandle det Enkelte, som saadant, spredt og isoleret. Men endnu stærkere viser denne Nødvendighed sig derhos, naar man tager det fornødne alvorlige Hensyn til den gennemgribende Bigtighed og Indflydelse, som Ændringer, der paa nogen Maade berøre det Kirkelige, ere egnede til at erholde haade for Samfundet i det Hele og særligen for mangfoldige Enkelte af det aldeles

overveiende Fleertal i en Befolkning. Og i Overensstemmelse dermed tør det uden tvivl ansees for almindeligen erkjendt, at man, — hvor da ikke ganske særlige Forhold og Hensyn allerede have medført, at et eller andet mindre indgribende enkelt Skridt maa agtes uopsætteligt —, hverken tør eller bør lade Ordningen og Udviklingen af de kirkelige Anliggender beholde det Præg, at ifkun det aldeles ubetinget Fornødne kommer til Behandling og det ganske efterhaanden og leilighedsvis, — navnlig naar da en eller anden Kollision er opstaaet, — for faa at erholde en af det Dieblikkelige betinget Afgjørelse, det være nu ad Lovgivningens Vej eller ved administrative Bestemmelser, om hvis Berettigelse og Begrændsning der saaledes let kan opstaae Uenighed. Thi Sammenhæng og Følgerigtighed vil det paa den Maade ideligen blive vanskeligere at bevare paa et Omraade, hvor Bestemmelserne maastee mere end paa de fleste andre ville komme til at gjælde, ikke saameget efter hvad de lyde paa, som efter hvorledes de under de stærke, tildeels modsatte aandelige Rørelser i Tiden, under Indtrykket af indtraadte eller bebudede Ændringer og deres Konsekventer, opfattes og ændres. Kun hvor en almindeligere og mere omfattende Overveieelse af en større Kreds af hid hørende Bestemmelser, Tilstande og Bestræbelser kan lægges til Grund, er saaledes formeentligen en for længere Tid tilfredsstillende Udvikling af den Kirken berørende Lovgivning at vente og at haabe. Thi kun der vil det Mangt og Meget, der forøvrigt enkeltvis og fra de forskjelligste Standpunkter enten paa-